

בס"ד, לקראת י"ז בתמוז (יום הולדתו של ישי ז"ל) תשפ"ב

החיים כמטוטלת

לואית קרויזי

אני נעה בין המקום של החיסרון והכאב
לבין הרצון לחיות חיים שמחים, עשירים ומלאים.
אני רוצה לראות את הישי,
להודות על הטוב,
וגם לתת מקום לכאב.

העולם התנפץ, שבר גדול,
חושך ועלטה עטפו את הכל,
איך מתוך השברים אצליח להתרומם
ולגלות ניצוצות של אור?

בתוך החושך, בתוך השבר
אחרי שאני עוצרת,
ונותנת מקום לכאב ולצער,
משקיעה ומתאמצת
אני מצליחה לאסוף כוחות,
להתפלל ולייחל לאחוז בכל ניצוץ של אור.

ואז אני מצליחה
להבחין בטוב ובחסד שעוטפים אותי,
ומחכים שאבחין בהם,

ואאסוף אותם אל חיקי.

לאט לאט,

אני רואה להיכן נכנס האור,

בדמות זוגיות, ילדים, נכדים,

ובכלל משפחה וחברים.

איך מתגלה בעולם שסביבי יופיו של הטבע,

פרח צומח, פרי על העץ,

גלים של ים, שקיעה מרהיבה,

צחוק של ילד, שיר יפה.

וכל טיפה של אור קטן מרפדת את כאבי,

ומאפשרת לי להרחיב את מבטי,

ואני עוצרת,

ואוספת ניצוצות מרסיסי האור שחגים סביבי,

והם עוטפים אותי,

עוטפים ומלטפים,

חוברים לאור גדול ומחמם,

ומאפשרים לי לחוות,

למרות השבר הנוראי

והכאב הבלתי נסבל,

את היותי עטופה ברחמים.

והם לוחשים :

”גם כי אלך בגיא צלמוות
לא אירא רע כי אתה עמדי...
אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי
ושבתי בבית ה' לאורך ימים” (תהילים כג).